

เครื่องหมายการค้า

เครื่องหมายทางการค้าให้สิทธิ์กับเจ้าของในการป้องกันไม่ให้คู่แข่งใช้เครื่องหมายและชื่อการค้าเดียวกันหรือมีความคล้ายคลึงกันจนก่อให้เกิดความสับสนได้ในสินค้าและบริการต่างๆ การให้ข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องนี้เพื่อเป็นแนวทางที่จะนำไปสู่การจดทะเบียนและบังคับใช้เครื่องหมายการค้าในราชอาณาจักรกัมพูชา โดยจะมุ่งเน้นไปที่ตัวบทกฎหมาย รวมทั้งข้อแนะนำและการตีความจากประสบการณ์ทางวิชาชีพในเรื่องนี้

ในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.2545 สภาแห่งชาติได้ผ่านกฎหมายว่าด้วยเครื่องหมาย ชื่อทางการค้า และการกระทำที่ถือได้ว่าเป็นการแข่งขันอันไม่เป็นธรรม ซึ่งตามมาด้วย การประกาศใช้อนุสัญญาว่าด้วยการดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมายข้างต้น ใน พ.ศ.2549 ด้วยเหตุที่ การบัญญัติกฎหมายและระบบกฎหมายส่วนใหญ่ในกัมพูชายังอยู่ในระยะเริ่มต้น กฎหมายเครื่องหมายการค้าจึงยังไม่ได้มีการพัฒนาหรือมีความซับซ้อนเหมือนหลายประเทศ ดังนั้น จึงคงมีช่องว่างและข้อสงสัยที่ยังไม่มีความกระจ่างในตัวกฎหมาย เช่นเดียวกับที่หลายๆ บทบัญญัติที่มีการนำมาใช้อย่างไม่เป็นแบบแผนเดียวกันในทางปฏิบัติ

1. สิ่งที่ได้รับคุ้มครอง

กฎหมายเครื่องหมายการค้าของกัมพูชาให้การคุ้มครองเครื่องหมายการค้า (Trademarks) เครื่องหมายการบริการ (Service Marks) เครื่องหมายร่วม (Collective Marks) และชื่อทางการค้า (Trade Names) โดยนิยามของคำเหล่านี้เป็นไปในทางเดียวกันกับของประเทศอื่นๆ และข้อตกลงสนธิสัญญาทั้งหลาย

เครื่องหมายทางการค้า (Trademarks) และเครื่องหมายการบริการ (Service Marks) หมายถึงสัญลักษณ์ใดๆ ที่สามารถมองเห็นได้ซึ่งใช้ในการจำแนกสินค้า (เครื่องหมายการค้า) หรือบริการ (เครื่องหมายการบริการ) ของวิสาหกิจหนึ่งใด โดยนิยามนี้ไม่รวมถึงสัญลักษณ์ที่มองไม่เห็น อาทิ กลิ่น เสียง หรือรสชาติ เป็นต้น แม้ว่าจะไม่ได้กล่าวถึงไว้อย่างเฉพาะเจาะจงในกฎหมาย แต่เครื่องหมายการค้าแบบสามมิติก็สามารถทำการจดทะเบียนได้ หากเครื่องหมายเหล่านั้นมีลักษณะสอดคล้องกับข้อกำหนดของ “ลักษณะบ่งเฉพาะ” ทั้งนี้ ในบางสถานการณ์ การจดทะเบียนผลิตภัณฑ์ในลักษณะเครื่องหมายการค้าแบบสามมิติ อาจง่ายกว่าการจดทะเบียนการออกแบบทางอุตสาหกรรมก็เป็นไปได้

เครื่องหมายร่วม (Collective Marks) ต้องเป็นสัญลักษณ์ที่มองเห็นได้ซึ่งสามารถแยกแยะจุดกำเนิดหรือคุณลักษณะทั่วไปร่วมอื่นๆ รวมถึงคุณภาพของสินค้าหรือบริการของวิสาหกิจที่แตกต่างกันที่ใช้สัญลักษณ์นั้นๆ ภายใต้การควบคุมของเจ้าของเครื่องหมายร่วมที่ได้มีการจดทะเบียนไว้แล้ว

ชื่อทางการค้า (Trade Names) หมายถึงชื่อและ/หรือชื่อเรียกที่ใช้ระบุและจำแนกความแตกต่างของวิสาหกิจหนึ่งใด ทั้งนี้ ตามมาตราที่ 21 ของกฎหมายเครื่องหมายการค้า ชื่อทางการค้าที่ไม่ได้จดทะเบียนได้รับการคุ้มครองจาก “การกระทำที่ผิดกฎหมาย” แต่กระนั้นก็ตาม จะเป็นการดีที่

จะจดทะเบียนชื่อธุรกิจในฐานะที่เป็นเครื่องหมายการค้า เนื่องจากจะเป็นการสร้างการแข่งขันแกร่ง ให้แก่สิทธิของวิสาหกิจและง่ายต่อการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์(Geographical Indications :GI) สามารถจดทะเบียนได้ภายใต้กฎหมายชั่วคราว เนื่องจากสภาแห่งชาติกำลังร่างกฎหมายสิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์ฉบับสมบูรณ์ให้ เป็นไปตามพันธกรณีของกัมพูชาในข้อตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวข้องกับการค้า (TRIPS)

2. การจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า

การจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าให้จดทะเบียนต่อกรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์ โดยผู้ยื่นคำขอชาวต่างชาติจะต้องมีตัวแทนที่มีถิ่นพำนักและประกอบกิจการอยู่ในกัมพูชา ผู้ยื่นคำขอจะต้องยื่นเอกสารดังต่อไปนี้

- 1.) แบบคำขอ : ซึ่งรวมถึง ชื่อ ที่อยู่ สัญชาติ และที่พำนักของผู้ยื่นคำขอแต่ละราย พร้อมแนบเครื่องหมายการค้าจำนวน 15 ชิ้น
- 2.) หนังสือมอบอำนาจ : ที่ได้รับการรับรองจากโนตารีพับลิก ซึ่งให้อำนาจแก่ตัวแทนหนึ่งใดเพื่อกระทำการในนามของผู้ยื่นคำขอในกระบวนการจดทะเบียนนั้น

ค่าธรรมเนียมและค่าบริการในการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า 1 เครื่องหมาย เท่ากับ 350 ดอลลาร์สหรัฐ โดยใช้เวลาในการจดทะเบียนประมาณ 2-3 เดือน หากกรมทรัพย์สินทางปัญญาพิจารณาเห็นว่า ข้อกำหนดทางกฎหมายต่างๆ ทั้งหมดได้รับการปฏิบัติโดยสมบูรณ์แล้ว กรมทรัพย์สินทางปัญญาจะออกหนังสือรับรองการจดทะเบียนให้แก่ผู้ยื่นขอจดทะเบียนและลงพิมพ์เครื่องหมายดังกล่าวในราชกิจจานุเบกษาของกระทรวงพาณิชย์

ติดต่อกรมทรัพย์สินทางปัญญา กระทรวงพาณิชย์ โทร 012-830639 อีเมล pinthana@online.com.kh , pinthanaips@yahoo.com

3. การรักษาเครื่องหมายการค้า

การจดทะเบียนครั้งแรกจะมีอายุ 10 ปี นับจากวันที่ยื่นเรื่อง และอาจขยายระยะเวลาออกไปได้อีกครั้งละ 10 ปี โดยการยื่นคำขอขยายระยะเวลาจะต้องดำเนินการภายใน 6 เดือนก่อนที่จะถึงวันหมดอายุ หากยื่นหลังจากวันหมดอายุ 6 เดือนต้องชำระค่าธรรมเนียมการยื่นคำขอล่าช้า

ในปีที่ 6 ของการจดทะเบียนครั้งแรก และในการขยายระยะเวลาแต่ละครั้ง เจ้าของเครื่องหมายจะต้องยื่นคำให้การ ที่จะใช้หรือไม่ใช้เครื่องหมาย (Affidavit of Use or Non-Use) และชำระค่าธรรมเนียมแก่ทางราชการสำหรับเรื่องนี้ด้วย ในการนี้ เจ้าของจะต้องแจ้งว่า เครื่องหมายนั้นยังมีการใช้งานอยู่ในปัจจุบันในกัมพูชา (พร้อมยื่นหลักฐานสนับสนุน) หรือว่า ยังไม่ได้มีการใช้งานแต่มีความตั้งใจ จะ

นำมาใช้ และไม่มีวัตถุประสงค์ที่จะ ละทิ้ง เครื่องหมาย ดังกล่าวแต่อย่างใด ทั้งนี้การ ละเลยที่จะ ยื่น คำให้การที่จะใช้หรือไม่ใช้เครื่องหมายนั้นจะนำไปสู่การยกเลิกเครื่องหมายดังกล่าวโดยอัตโนมัติ

เจ้าของเครื่องหมายยังคงมีพันธกรณีอย่างต่อเนื่องในการจดทะเบียนเปลี่ยนแปลงชื่อและที่อยู่ การควบคุม การ มอบหมาย และเปลี่ยนตัวแทน โดย แต่ละกระบวนการเหล่านี้ ต้องยื่น แบบฟอร์มและเอกสาร สนับสนุน และชำระค่าธรรมเนียมแก่ทางราชการ

4. เครื่องหมายร่วม

กฎหมายนิยามเครื่องหมายร่วม (Collective Marks) ว่าเป็น “เครื่องหมายใดๆ ที่มองเห็นได้ ซึ่ง สามารถแยกแยะแหล่งที่มาหรือคุณลักษณะร่วมอื่นๆ รวมถึงคุณภาพของสินค้าและบริการของ วิชาธุรกิจ ต่างๆ ซึ่งใช้เครื่องหมาย นั้นภายใต้การควบคุมของเจ้าของเครื่องหมายร่วม ตามที่ได้จดทะเบียนไว้” โดย เครื่องหมายร่วมมีขั้นตอนการดำเนินการเช่นเดียวกับการจดทะเบียน การคัดค้าน การเป็นโมฆะ และการ เพิกถอน

ข้อกำหนด ประการ เดียวที่เพิ่มขึ้นสำหรับเครื่องหมายร่วม คือ ผู้ยื่นขอจดทะเบียนจะต้อง ยื่น สำเนาข้อบังคับ ต่างๆ ที่ควบคุมการใช้เครื่องหมาย ดังกล่าวไปด้วยโดยข้อบังคับเหล่านั้นจะ ต้องให้ อรรถาธิบายเกี่ยวกับ 1.) คุณลักษณะหรือคุณภาพของสินค้า หรือบริการร่วม 2.) เงื่อนไขที่ผู้ใช้ต้องปฏิบัติตาม 3.) แนวทางของการควบคุมที่มีประสิทธิภาพของผู้ใช้ และ 4.) บทลงโทษต่างๆ ที่เพียงพอสำหรับการ ละเมิดข้อบังคับ นอกจากนี้เจ้าของยังมีพันธกรณีอย่างต่อเนื่องในการแจ้งต่อนายทะเบียนเป็นลายลักษณ์ อักษรเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงใดๆของข้อบังคับด้วย

สำหรับการเป็นโมฆะนั้นกฎหมายได้บัญญัติอีก 3 มูลฐานเพิ่มเติมขึ้นจากมูลฐานที่ใช้กับ เครื่องหมายปกติ :

- เจ้าของที่ได้รับการจดทะเบียนเท่านั้นที่ใช้เครื่องหมาย
- เจ้าของใช้หรืออนุญาตให้ใช้เครื่องหมายในลักษณะที่ขัดต่อข้อบังคับที่ได้แจ้งไว้
- เจ้าของอนุญาตให้ใช้เครื่องหมายในลักษณะที่อาจจะเป็นการหลอกลวงต่อวงการการค้าหรือ ต่อสาธารณชนในส่วนที่เกี่ยวข้องกับแหล่งกำเนิดหรือคุณลักษณะร่วมอื่นๆ ของสินค้าหรือ บริการที่เกี่ยวข้องนั้น

ทั้งนี้ การยื่นขอและการจดทะเบียนเครื่องหมายร่วมอาจไม่ได้รับอนุญาตก็ได้ และเฉพาะ เจ้าของเครื่องหมายการค้าร่วมเท่านั้นที่ทรงสิทธิ์ในการมอบอำนาจให้ผู้อื่นใช้เครื่องหมายของตนโดย เจ้าของอาจไม่อนุญาตให้แก่อื่นใช้สิทธิ์นี้ ส่วนการที่จะให้อีกบุคคลหนึ่งได้รับมอบอำนาจนั้นจะต้อง ดำเนินการผ่านการมอบหมาย โดยผู้ได้รับมอบหมายจะกลายเป็นเจ้าของใหม่ของเครื่องหมายการค้า ร่วมนั้นๆ

5. การละเมิดสิทธิ

มาตรฐานสำหรับการละเมิดสิทธิของเครื่องหมายทั่วไป(ไม่เป็นที่รู้จัก) มีอยู่ 2 แบบกล่าวคือ มาตรฐานที่แคบและเข้มงวดและอีกมาตรฐานหนึ่งที่กว้างกว่าและอ่อนกว่า

ภายใต้มาตรฐานแรก การใช้เครื่องหมายที่ได้รับการจดทะเบียนแล้วโดยไม่ได้รับอนุญาตจะเป็นการละเมิดสิทธิก็ต่อเมื่อเป็นการใช้ที่เกี่ยวข้องกับสินค้าหรือบริการชนิดที่ได้รับการจดทะเบียนไว้เท่านั้น ทั้งนี้ การตัดแปลงเครื่องหมายเพียงเล็กน้อยหรือการใช้เครื่องหมายนั้นกับผลิตภัณฑ์ที่แตกต่างเล็กน้อยไปจากที่ได้จดทะเบียนไว้ จะไม่เป็นการละเมิดสิทธิ

ภายใต้มาตรฐานที่สองการใช้สัญลักษณ์หนึ่งใดที่คล้ายกับเครื่องหมายที่ได้มีการจดทะเบียนไว้แล้วกับสินค้าหรือบริการที่คล้ายคลึงกันกับสินค้าหรือบริการที่เครื่องหมายนั้นได้รับการจดทะเบียนไว้เพื่อการนั้นแล้ว จะเป็นการละเมิดสิทธิก็ต่อเมื่อมีความสับสนเกิดขึ้นในหมู่สาธารณชน ทั้งนี้ มาตรฐานที่สองได้ขยายขอบเขตของความเหมือนและของสินค้าหรือบริการให้กว้างขึ้น แต่เพิ่มข้อจำกัดที่ว่า จะต้องเกิดความสับสนให้แก่สาธารณชนด้วย

กฎหมายให้ความคุ้มครองที่มากขึ้นแก่เครื่องหมายที่เป็นที่รู้จักกันดี แม้จะมีได้มีการระบุไว้ อย่างชัดเจนก็ตาม ทั้งนี้ การละเมิดสิทธิเครื่องหมายที่เป็นที่รู้จักกันดีซึ่งมิได้มีการจดทะเบียนไว้ จะได้รับการพิจารณาประเมินโดยใช้วิธีการ 2 ส่วนเช่นเดียวกันกับเครื่องหมายทั่วไป โดยเครื่องหมายที่เป็นที่รู้จักกันดีซึ่งได้มีการจดทะเบียนแล้วจะใช้มาตรฐานเดียวกัน แต่จะได้รับการปกป้องจากการใช้เครื่องหมายบนสินค้าหรือบริการซึ่งมีการเชื่อมโยงไปยังเจ้าของและผลประโยชน์ของเจ้าของที่มีแนวโน้มที่จะได้รับความเสียหายจากการใช้ดังกล่าวด้วย

เจ้าของเครื่องหมายการค้าทรงไว้ซึ่งสิทธิในการปกป้องไม่ให้ผู้อื่นทำการละเมิดสิทธิใน เครื่องหมายการค้าของตนและกระทำการใดๆที่จะทำให้เกิดการละเมิดสิทธิขึ้นโดยในวรรคที่สองนี้ควร รวมถึงความรับผิดชอบหรือแทนด้วย ตัวอย่างเช่น เจ้าของตลาดที่มีการขายสินค้าละเมิดสิทธิควรเรียก ได้ว่าเป็น“ตัวการ” (จัดหาสถานที่ทางกายภาพ) ณ ที่ที่การละเมิดสิทธิ (การขายสินค้าที่ละเมิดสิทธิ โดยผู้เช่า) มีโอกาสที่จะเกิดขึ้นได้ แม้ว่าเรื่องนี้จะเป็นการพิจารณาข้อกฎหมายที่น่าจะเป็นไปได้ และ น่าจะเป็นกฎหมายที่ใช้อยู่ในเขตอำนาจศาลหลายแห่ง แต่ผู้เขียนก็ทราบว่า นับจนถึงเวลานี้ ยังไม่มี กรณีหรือการตีความอย่างเป็นทางการเช่นว่านี้ในกัมพูชาแต่อย่างใด

6. การเยียวยาทางแพ่ง การระงับพิธีการทางศุลกากร และการลงโทษทางอาญา

เจ้าของเครื่องหมายการค้าสามารถสอบได้การละเมิดสิทธิได้ 3 วิธีการที่แตกต่างกัน กล่าวคือ1.) ฟ้องเรียกค่าเสียหายเป็นเงินและ/หรือการช่วยเหลืออย่างเฉพาะเจาะจงต่อศาลแพ่ง 2.) ร้องขอให้หน่วยงานด้านศุลกากรระงับการดำเนินพิธีการทางศุลกากรของสินค้านำเข้าที่ละเมิดสิทธิ และ3.)ขอให้มีการดำเนินคดีอาญาและ/หรือปรับ

เฉพาะเจ้าของเครื่องหมายหรือผู้รับอนุญาตภายใต้เงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น ที่สามารถ เรียกร้องการเยียวยาทางแพ่งสำหรับการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าได้ โดยศาลแพ่งมีอำนาจในการออกคำสั่งห้าม ให้การชดใช้ค่าเสียหายทางการเงิน และให้การช่วยเหลืออื่นๆ ตามที่มีการบัญญัติ

ไว้ในกฎหมายทั่วไป ทั้งนี้ กฎหมายเครื่องหมายการค้ามิได้ระบุวิธีการในการคำนวณความเสียหายเอาไว้ ศาลยังมีอำนาจในการออกคำสั่งมาตรการชั่วคราวต่างๆ หรือที่รู้จักกันในฐานะของคำสั่งห้ามเบื้องต้นหรือคำสั่งให้งดเว้นการกระทำชั่วคราว เพื่อป้องกันการละเมิดสิทธิ การละเมิดสิทธิที่กำลังจะเกิดขึ้น หรือเพื่อการเก็บรักษาหลักฐาน ในการพิจารณาคำร้องขอหนึ่งใด ศาลจะต้องประเมินถึงโอกาสที่จะเกิดขึ้นจริงของผลเสียหายที่มีอาจแก่กลับคืนมาได้และความร้ายแรงของกรณีการละเมิดสิทธินั้นนอกจากนั้น เพื่อเป็นการปกป้องจำเลยและป้องกันการใช้สิทธิในทางที่ผิดศาลสามารถใช้ดุลพินิจที่จะให้มีการวางสินทรัพย์หรือหลักประกันอื่นใดๆจากผู้ที่ยื่นคำร้องได้อย่างไรก็ตามผู้ยื่นคำร้องอาจจะต้องรับผิดชอบความเสียหายที่เกิดกับจำเลย หากมาตรการชั่วคราวมีอันต้องถูกยกเลิกหรือแพ็คคดีตามกระบวนการยุติธรรม ทั้งนี้ การฟ้องคดีละเมิดสิทธิต่อศาลแพ่งเป็นกระบวนการที่ใช้ระยะเวลานานและมีค่าใช้จ่ายที่สูงซึ่งเป็นเรื่องที่ยังคงเป็นปัญหาในระบบศาลยุติธรรมของกัมพูชา แต่ก็เป็นวิธีการที่จะได้รับการชดเชยค่าเสียหายเป็นเงิน

วิธีการที่สอง เจ้าของเครื่องหมายการค้าสามารถร้องขอต่อหน่วยงานด้านศุลกากร หรือศาลแพ่ง ให้ระงับการดำเนินพิธีการทางศุลกากรและทำลายสินค้าปลอมแปลงนั้นได้โดยที่ฐานการผลิตของกัมพูชามีขนาดค่อนข้างเล็ก ดังนั้นสินค้าละเมิดสิทธิส่วนใหญ่จึงถูกนำเข้าจากต่างประเทศ ทั้งนี้ เฉพาะกรณีการละเมิดที่ชัดเจนเท่านั้นที่จะได้รับการแก้ไขด้วยวิธีการนี้ เนื่องจากมาตรฐานการดำเนินการสำหรับสินค้าปลอมแปลงนี้สูงกว่าการวิธีการที่ใช้สำหรับคดีทางแพ่งอย่างมีนัยสำคัญโดยกระบวนการจะเริ่มต้นด้วยการยื่นคำแถลงเพื่อชี้ว่าคดีมีมูลว่าสินค้านั้นเป็นของปลอม ไปพร้อมกับคำอธิบายเกี่ยวกับตัวสินค้าและการชำระค่าธรรมเนียมทางราชการ ทั้งนี้ เจ้าหน้าที่สามารถขอให้ผู้ยื่นคำร้องวางหลักทรัพย์หรือหลักประกันอื่นใดได้ ภายใน 10 วันทำการนับจากวันที่ยื่นคำร้องนี้ หน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่จะต้องแจ้งให้ผู้ยื่นคำขอทราบว่าคำขอนั้นได้รับการยอมรับ ปฏิเสธ หรือเก็บไว้เพื่อพิจารณาต่อไป หากคำขอได้รับการยอมรับหน่วยงานด้านศุลกากรจะระงับการดำเนินพิธีการทางศุลกากรสำหรับสินค้านั้นไว้ในช่วงระยะเวลาหนึ่งที่กำหนด ซึ่งสามารถขยายเวลาได้ไม่เกิน 10 วันทำการ หลังจากนั้นผู้ยื่นคำขอมีเวลา 10 วันทำการที่จะเริ่มต้นฟ้องคดีละเมิดสิทธิทางแพ่งหรือมิฉะนั้นสินค้านั้นจะถูกปล่อยจากศุลกากร หากหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่พิจารณาเห็นว่าคดีของผู้ยื่นคำขอนั้นไม่ถูกต้อง หน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่มีอำนาจที่จะออกคำสั่งให้ผู้ยื่นคำขอจ่ายค่าเสียหายชดเชยให้กับผู้นำเข้าสินค้านั้นได้ ทั้งนี้ สุดท้ายแล้ว หน่วยงานทางศุลกากรโดยการอนุมัติจากศาลสามารถสั่งให้มีการทำลายสินค้าสินค้าปลอมแปลงเหล่านั้นได้ อนึ่ง แม้ว่าการใช้พิธีการทางศุลกากรนี้จะมีได้ทำให้เจ้าของเครื่องหมายการค้าได้รับการชดเชยความเสียหายเป็นตัวเงินแต่วิธีการนี้สามารถดำเนินการได้รวดเร็วกว่าการดำเนินการฟ้องร้องคดีทางแพ่งเป็นอย่างมาก

วิธีการที่สาม เจ้าของเครื่องหมายการค้าหนึ่งใดสามารถร้องขอให้ดำเนินคดีอาญากับผู้ละเมิดสิทธิได้ โดยโทษสำหรับการละเมิดสิทธิทั่วไป(ไม่มีการปลอมแปลง) คือ ปรับไม่เกิน 10 ล้านเรียล (US\$1,250 - US\$2,500) หรือจำคุกตั้งแต่ 1 เดือน ถึง 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ ส่วนโทษสำหรับการปลอมแปลง คือ 1 ถึง 20 ล้านเรียล(US\$250 - US\$5,000) หรือจำคุกตั้งแต่ 1 ถึง 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

สำหรับ ผู้ที่กระทำผิดซ้ำจะได้รับโทษสูงสุดเป็น 2 เท่าของโทษเหล่านั้น ในกรณีที่น่าจะเป็นนิติบุคคล (อาทิ บริษัทหนึ่งใด) กรรมการผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือตัวแทนบริษัทอาจจะถูกดำเนินคดีทางอาญาด้วย ยกเว้นแต่เขาเหล่านั้นจะสามารถพิสูจน์ได้ว่าไม่มีส่วนรู้เห็นหรือยินยอมให้มีการละเมิดสิทธินั้น

7. การแข่งขันที่ไม่เป็นธรรม

พฤติกรรมการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรมเป็นสิ่งต้องห้ามภายใต้กฎหมายเดียวกับที่คุ้มครองเครื่องหมายการค้า บทบัญญัติเกี่ยวกับการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรมเป็นข้อความสั้นๆ กว้างและเคลือบคลุม โดยพฤติกรรมการแข่งขันใดที่ขัดต่อ “วิธีปฏิบัติที่สุจริต” ในทางธุรกิจเป็นสิ่งต้องห้าม ทั้งนี้ กฎหมายยังได้ระบุรูปแบบของพฤติกรรมเฉพาะเจาะจงแต่ไม่ได้จำกัดอยู่แต่เฉพาะเรื่องเหล่านั้นเท่านั้น ว่าเป็นสิ่งต้องห้าม

- พฤติกรรมที่มุ่งสร้างสร้างความสับสนให้กับสถานประกอบการ สินค้า หรือบริการของคุณแข่งขัน
- การกล่าวหาที่ไม่เป็นความจริงซึ่งทำลายชื่อเสียงของสินค้าหรือบริการของคุณแข่งขัน
- การบ่งชี้หรือการกล่าวหาทั้งหลายซึ่งอาจนำไปสู่ความเข้าใจผิดของสาธารณชนที่มีต่อลักษณะ กระบวนการผลิต คุณลักษณะ ความเหมาะสม หรือปริมาณของสินค้า

เช่นเดียวกันกับกฎหมายจำนวนมากของกัมพูชา ที่มักจะยังไม่มีกรณีศึกษาอย่างเป็นทางการ หรือมีคดีตัวอย่างที่ให้บรรดาธิบายบทบัญญัติเหล่านี้แต่อย่างใด